

[Axel Sørensen.]

statens behov burde være mindre. Jeg vil heroverfor, og i særlig grad over for det ærede medlems bemærkninger om, at statens behov først skal være dækket, sige, at jeg tror, man skal være forsigtig med at gå ud over, hvad der vil være rimeligt at supplere den private foretagsomhed med gennem statens bistand.

Lad mig med hensyn til opsparingen nævne, at sparerens tilgodehavende i sparekasserne i sidste regnskabsår steg med 558 mill. kr. eller 8,8 pct. mod 5,7 og 4,8 pct. de to foregående år, og jeg vil antage, at for bankernes vedkommende er det noget over det dobbelte. Det vil sige, at opsparringen er i gang, og den er stor. Spørgsmålet er blot, hvordan staten gennem finanspolitikken kan fremme opsparingsviljen i større omfang, og dette spørgsmål vil vort parti gerne være med til at se på.

Jeg finder ingen anledning til, ud over hvad jeg allerede har sagt, at holde nogen lang tale ved denne lejlighed, idet jeg er villig til at give tilslutning til lovforslaget. Jeg vil dog gerne henlede den højtærede finansministers opmærksomhed på det meget ønskelige i, at det kommende udvalg tager op til overvejelse de stærke spring i skatteskalaen for forsørgere, hvor der jo ved en skattepligtig indkomst på 18 000 kr. og derover sker et spring i beskatningsprocenterne fra 32 til 61. Jeg håber, at udvalget, der jo på grund af det fremrykkede tidspunkt vil være nødt til at handle ret hurtigt, kan få lidt nærmere oplysninger om dette forhold.

Jeg skal med disse bemærkninger på mit partis vegne anbefale det foreliggende lovforslag.

Niels Andersen: Vi står her i den situation at skulle diskutere et udskrivningslovforslag, som opererer med en skattenedsættelse. Det er vi jo ikke vant til; tværtimod har det været almindeligt gennem mange år, at man stod over for at skulle diskutere det eventuelle finansieringsbehov, der ville komme til at foreligge — også modsat af, hvad der sker nu.

Det ærede medlem hr. Poul Møller brugte meget af sin taletid til at omtale finansministerens fejlskøn i den tid, finans-

ministeren har været landets kasseimester. Hvis man skal vurdere dette fejlskøn, som det ærede medlem hr. Poul Møller antydede, er det nok værdt at se på de udtalelser, der er kommet fra oppositionen, hvorefter man i mangfoldige tilfælde har vurderet udviklingen til at gå i den stik modsatte retning af, hvad tilfældet er blevet. Jeg ved ikke, om man i og for sig kan bebrejde finansministeren, at han måske har lyttet lidt til disse vurderinger og sagt: så må vi hellere være lidt forbeholdne og risikere, at skønnet går til den side, som er til gunst for landet, i stedet for at skulle risikere, at der kan fremkomme kasseunderskud.

Det er den situation, vi befinder os i i dag, at vi har konstateret et reelt kasseoverskud på ca. 200 mill. kr. i statskassen, ligesom man kan skønne, at der i løbet af det kommende finansår, 1960-61, måske vil fremkomme et overskud på 500-600-700 mill. kr. Man må bare erkende, at det er et skøn. Vi ved, at der i statskassen er en beholdning, når dette finansår udløber, på 200-250 mill. kr., og det må ligeledes bero på et skøn, hvad man vil gøre ved dette overskud, om man skal bruge pengene til skattenedsættelse eller til nedbringelse af statsgælden.

Det, der betyder noget i denne forbindelse, må være en afvejning af den forhåndenværende likviditet i samfundet sammenlignet med den økonomiske aktivitet. Det er naturligvis rigtigt, at man ikke må bringe landet ud i en sådan økonomisk situation, at inflationen øges. Hvis inflationen øges, er det jo ensbetydende med, at man får mindre værdifulde kroner, til skade for landet som helhed, og en forøgelse af omkostningsniveauet. Derfor synes jeg, det er overordentligt fornuftigt, at man nøjes med at disponere over de penge, som er i statskassen, til skattenedsættelser. De penge, der så måske indgår i statskassen i det kommende finansår, kan udmærket godt henses til nationalbanken, og så kan man næste år, når vi igen skal drøfte udskrivningslov, og hvor der forhåbentlig også vil vise sig at være et overskud, drøfte en yderligere skattenedsættelse. Det vil dog være en fordel, hvis man kan nå frem til, at vi ved hvert års udskrivningslov kan diskutere en nedsættelse af skatten i stedet